

Joh. 15,1-8

B- jaar 5^e zondag van Pasen

Zusters en broeders,

Ik vind het altijd een verrukkelijke evangelieperikoop die we zo juist hoorden. Trouwens de hele context ervan, het hele afscheidsverhaal van Jezus bij sint Jan is iets wonderbaarlijks schoon. Sint Jan is nog helemaal vol van die heerlijke laatste avond, toen Jezus zich zo intiem uitsprak voor zijn vrienden, toen Jezus zijn liefde uitsprak voor allen die Hem oprecht beminden.

Zijn trouwe liefde voor ons zwakke en ontrouwe mensen, Zijn liefde die Hij helemaal afhankelijk wilde maken van ons. Hij trekt niets terug. Want scheiding van Hem kan alleen wanneer zij niet bij Hem willen blijven. Zo ging het bij zijn leerlingen: voor het lijden dapper en vastberaden, tijdens de lijdensdagen bang en afwezig, ontrouw en na het lijden en de verrijzenis stond Jezus daar weer voor hen. Hij trouw en bereid tot vergeving. Toch is de perikoop van het evangelie die we zo juist hoorden niet alleen maar idyllisch en mooi. Het schone ervan ligt daarin, maar juist in de realiteit die er in ligt uitgedrukt. Ja er klinkt eigenlijk een dreigende toon in door. Het beeld van de wijnstok en de ranken was in Israël een bekend beeld, door heel het oude testament vinden we dit beeld terug, hoe kan het ook anders in een land waar de wijnstok zo'n levens belangrijke plaats inneemt. In het oude testament ging het over God en Israël, over Gods trouw en Israëls ontrouw, hier gaat het over Christus en zijn volgelingen, over

de nieuwe gemeenschap tussen Christus en de zijnen. Nadat Jezus zich eerder aan de mensen heeft geopenbaard als het brood des levens, dat moet worden gegeten, en als het levende water, dat moet worden gedronken, spreekt Hij nu over een nog veel diepere verbondenheid: Hij is in ons; Hij is de oorsprong van ons leven.

In deze beeldspraak lopen beeld en werkelijkheid door elkaar heen: Iedere rank draagt zelf de verantwoording voor het feit of hij al dan niet vruchten voortbrengt en maakt zelf uit of hij aan de wijnstok wil blijven of niet. Toch is er nog meer: door zijn leven te geven heeft Jezus voor ieder die zich met hem wil inlaten een nieuw leven mogelijk gemaakt. Jezus blijft voor ons doen, wat Hij tijdens zijn leven voor zoveel mensen gedaan heeft: Hij bevrijdt ons van angst en schuldgevoelens en schenkt vreugde en vrede. Maar nogmaals het leven van Christus wordt ons niet zonder onze eigen deelname eraan gegeven. Johannes wijst met zeer veel klem op de verplichting, die op ons rust, om vrucht te dragen: ‘Elke rank aan mij, die geen vrucht draagt snijdt hij af’ en de volgende uitspraak klinkt al even streng: ‘als iemand niet in mij blijft wordt hij weggegooid als een rank en verdort, men brengt ze bij elkaar, gooit ze in het vuur en ze verbranden’.

De levensgemeenschap met Christus is geen idylle en nog minder iets vanzelfsprekends, hij komt tot uiting in concrete daden. ‘Als gij in mij blijft en mijn woorden in u blijven’ maakt duidelijk dat de levensrelatie tussen de Heer en de gelovigen ook geboden insluit, die moeten worden gedaan.

Welke vruchten Jezus precies van de gelovigen verwacht wordt niet met even zoveel woorden gezegd, maar kan uit het slot van deze passage gemakkelijk worden afgeleid. Jezus zelf heeft de Vader verheerlijkt door voor de zijnen zijn leven te geven. Van de leerlingen wordt ongetwijfeld hetzelfde verwacht. De rijke vruchten kunnen alleen maar daden van liefde zijn. Dat is het enige wat ranken van deze wijnstok, leerlingen van zo'n meester betaamt. De concrete daden moeten ook blijken uit de onderlinge eenheid, gevoed als de ranken worden door de ene Christus. Het is goed dat we ons dat ook vandaag bijzonder realiseren nu de kerk ons oproept te bidden voor de Oosterse kerken. Ook zij zijn ranken van Christus net als wij. In Christus zijn wij één, door ons allen stroomt hetzelfde levenssap.

Wat kan ons scheiden waar Christus ons verbindt? Menselijke overwegingen? Theologische spitsvondigheden? Culturele of nationale belangen? Het ligt aan ieder van ons om de band van de eenheid te herstellen, wanneer wij ons, bewust van hetzelfde levenssap van Christus dat door ons stroomt, inzetten door gebed en door steun en broederschap aan Oosterse christenen in Nederland, naast onze deur.

Zusters en broeders laten wij de wijnstok nergens verbreken maar ons inzetten om de liefdesband te doen groeien, tot heil en zegen van heel de wereld.